Orilladas algunas dificultades, el próximo domingo saldrá

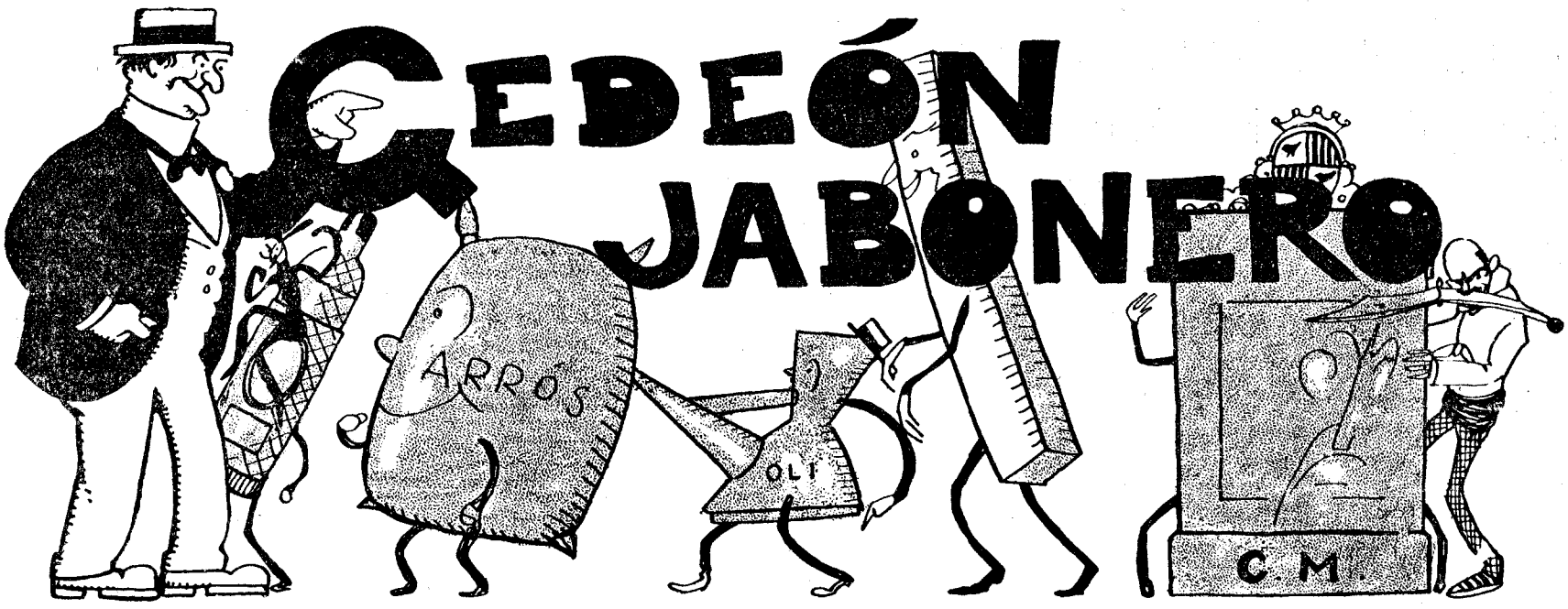

HOJA ANUNCIO

En una gran casa de la calle de Prim de esta villa, se fabrica clandestinamente. (Rumor recogido.)

¿Sabe algo de ello la Inspección Provincial de Sanidad?

KAISER CODORNIU

Ho hú es, un pobre home, que fa de *matón* y perdona vides, en un poble de la provincia de Castrilandia, sita en el regne de Anarfen.

Van contarme ab tots el *est* y *ust*, l'última de les entremaliadures d'aqueix home tan raro, y a fe que va ferme *la mar* y *morena* de gracia.

Veus-ho aquí:

En un d'els teatres d'aquell poble, qual nom no recordo, havia de celebrarse una funció, en la que hi estaban invitades la major part de persones y *personetes* de la localitat.

Un d'els números d'el programa, consistía en un *solo*, qu'havía d'entonar un conegut *artiste* local, y com que aquet feia temps, que parodiant al general Dulce (qual historia coneixem per boca d'el regidor *Gasista* d'aquell Ayuntament), semblaba qu'en lo seu cant hi deuría posar tota l'ánima (y no de canti), veus aquí qu'el amo y senyor, que no volía que en lo imperi del seu mando hi haguesin artirtes que sobresortissin, li vingué en gana, coaccionar en els *amos* d'aquell teatre, volguen exigirles que variesin el programa, privant de cantar en el qu'havía d'entonar el *solo*.

L'amo primer, qu'es una bona persona, ja hi estaba conforme ab aquesta exigencia, perque es un home, que lo que no vol, son empentes, y com que l'emperador lo sab respallá y adular, y qui sab si protegir en negoci *molt llarch* d'explicar, pronte convingué en qu'ell, per la seva part, estaba disposat a modificar lo programa. Pero veus-aquí, que de sopte y volta, sels presenta una Montaña, de roca viva, en forma d'amo segón, que digué qu'ell no s'avenía a que persones extrañas en el teatre volguesin intervenir en el funcionament d'el mateix. Y com qu'aquet amo segón, no te res de bon minyó, pronte la tingueren armada.

Que si faré, que si diré, la cosa se anaba posant a punt de caramelo.

Hi hán en aquell país unas collas de criminals, ganduls y viciosos, qu'en diuan TREQUETÉS, gent sense conscencia, que per un duro se presten a tot, y amb ells s'ampará aquell Kaiser Codorniu, pera procurar no el cantés del *solo*.

Aqueixos bons homes, pronte foren secundats per altres, que no sé com els diuen, pero que sels distingeix perque fan una pudó d'oli y tuf de bé qu'esparveren.

Posats d'acord uns y altres, convingueren qu'el Kaiser aludit, fes avinent als amos primer y segón, que si cantaba el del *solo* hi hauría sang. Aixó va esparverar al amo primer d'alló mes, fins al extrem, que en la hora oportuna, finjint grans *nessecitats*, va fugir d'estudi, posant terra pel mitj, cregut, mort de por, que *requetrés* y els seus semblants, feríen de les seves.

Pero com que la por guarde la vinya, els *requetrés* se quedaren tranquilament a caseta, dedicats al *sport*, ab alguns dels de la pudó d'oli y tuf de bé, mentres el poble en masa acudía a sentir al d'el *solo* y demés companys, y a proposte de l'amo segón, se premiá ab un aplauso l'actitud discreta de contraris al soliste, que com a adversaris nobles y lleals, demostraren radicalment, que en sos nobles radicalismes, sont radicalment oposats a l'imperi de les dictadures qu'intenten impedir a sos contraris la lliure propaganda, y pogué evidenciarse el despreci pera els *requetrés* y els de la pudó d'oli y tuf de bé.

Durant aixó, el Kaiser, ab la cua entre cames, y ab aire de perdona vides, se paseijaba per sos dominis, al costat d'el quefe dels que agafen lladres, y es públic que en aquell poble de la Castrillandia, se senti una grosa satisfacció. La gent honrada deia: ja anem guanyant, lo *matón* ja porta un agafe lladres al costat; si conseguim que a l'esquerra se ni posi un altre, «Ja soms a Sans».

Veritat qu'es curiosa aquesta historia?

ROK.

ARTICULO SENSACIONAL

Inauguración de esta publicación

LAS MINAS DE CASTRILANCIA

Se recomienda la lectura a los señores propietarios de las minas y caudales de agua que surten a la población indicada.

Así mismo se ruega se hagan con anticipación los encargos de números a esta administración.

POTIN-POTIN

LO QUE FARIAN ELS PROHOMS DE NOSTRE VILA AL LLOC DEL KAISER

EL VALENT. Disposar de totes les caixes municipals del mon.

EL CALANDRINU. Declarar lliure el *cigaló*, el *deu* y la *pastilla*.

AQUELL DEL ASILO DURAN. Sería pitjor que'l Kaiser; ja está dit tot.

EL DRAPAIRET. Enterro de primera, a tots els morts de la guerra europea.

EL PICARON. Arreglar els contes de totes les compañías del gas del mon.

EL NOY DE LES ULLERES NEGRES. Lo mateix que fa; hi ha gent que no serveix per res mes que per lo que fan sempre...

EL CLAR Y NET. Implantar l'Inquisició.

EL NOY ROS. Niñas... al salón.

EL PEP DE LA CAMA CURTA. Fabricar a tot-arreu *municions* clandestinament.

EL MET PEGUISAIRE. Pegar mes qu'ell, encar que fos al sursum-corda.

EL CUL y ENRERA. Jugar; no amb les nacions; y menjar, menjar forsa...

EL MUSIC. Dirigir la Filarmónica de Berlin.

EL NANU DE LA VENTA. Suprimir al que no pensi com ell.

EL CANCILLER. Manar, manar y manar; no mes qu'el Kaiser, mes que Deu a poguer ésser.

EL DOCTOR PINYANYA. Fumar y jaurer; fent de tant en tant algun xistu pera distreure la conciencia.

EL NICK-WINTER. Dormir y pará... l'ombra.

EL FIDEU PRIM. Presidir... de lluny.

DOÑA MUERTE

Gedeón Jabonero, 1/1/1915, p. 1 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

En Pep Tardá y Mora, propietario de la fonda del «Brinco», es l'unich arcalde de Granollers a qui el Senyor Gobernador ha obsequiat amb dugues multes de 500 andoles cada una. El Pep es arcalde de erre. O.... ¡Oy dá!

Recortes y Retazos

Para solaz de los Granollerenses de buena fe ofrecemos una série de notas entresacadas de periódicos más o menos humorísticos.

Del «Mosquit»... pica pells.

Lladres de nova marca

Fins are, per la majoría de la gent, s'ha tingut un trist y equivocat concepte de la colla de vividors políticns, que pastelejan ab els interessos del comú; fins are, aquells qui ficava sas mans en una caixa municipal, ó s'abstenía de pagar lo que'ls altres pagaban, ó bé percibía un sou que may havía guanyat, podía ser tingut per persona honrada si la seva conducta fora de la política, responía á n'aquesta calificació.

D'aquest gran erro de lesa moral ens en han convensut els fets mateixos. L'home que trevallant tota sa vida, may ha pogut surar per no volguer subjectarse a n'aquest llatrocini; que sent un ideal, de redempció, altruista, ¿es igualment honrat que aquell pillet que cohibint la voluntat de ciutadans inconscients, s'entravessa al avens d'un poble parassit que á giops li xucla la existencia? No. Aquest es mes lladre que un reventa pisos qualsevol; aquest hauría de ser descalificat per tothom perque roba impunement, perque no té el valor de dir «diners ó la vida»; perque ab aquets quartos no roba, perverteix l'esperit dels homes, compra conciencias; perque fa tombollar els fonaments de la societat, fent lley del robo.

No n'hi, ha prou de que sa vida privada, individual sigui neta; ho ha de ser també la política. Lo contrari fora consentir que els directors de tots els ordres administratius, els funcionaris d'un Estat, els que dirigeixin aquest mateix Estat, fossin uns vividors essent honrants individualment, lo que voldría dir que la nació fora corrompuda y els ciutadans nets de tota corrupció, y aixís es insostenible.

Ens en hem d'empapar d'aquesta veritat y havém de recomanar als amich, á la gent honrada, que s'apartin d'aquets lladres, que'ls tacarían, que'ls corromperían l'ideal, flor de l'ánima, que ens anima a desenmascarar á n'aquets pillets de nova marca.

Son dolsa.

Del «Mosquit», salau:

Nocturn

Son las dotse de la nit;
tot descansa, tot reposa,
se sent soroll d'una cosa
com lo *Zzum Zzum* d'un mosquit.
Un mosquit que vola, vola,
per la cambra d'un senyor
que's mor de rabia y de por
y mils juraments murmola.
Prou s'el venta de la orella,
mes ell zzum zzum sens parar
no'l vol deixá descansar
y el cansansi l'atropella.
Digas, mosquit, lo que vols,
l'hi diu al fi, ja cansat,
no seré mes diputat,
pro per favor deisam sol.
Per fi el mosquit un moment
del llit en la capsalera
se para, y d'eixa manera
comensa son parlament:
«Senyor Pep, aquesta vila
fa molt temps qu'es gobernada
per gent tan desahogada,
tan felis y tan tranquila,
que, cregui, estem ja cansats
d'atropells y vituperis
de aqueixos caps, pochs sanderis
sols per ells aprofitats.
Aquí sols regna á ple día,
com si fos Serra-Morena,
una gent de certa mena
que tot hu embotchacaria.
Anem sempre humils pagant
impostos, contribucions
y consums, per tots cantons,
y dins casa badallant;
mentres d'altres, sens fer res
vivint ab l'esquena dreta,
son amos d'una caseta
y també de mols diners.
De milloras no'n veyem
y sols si moltas facturas,
algunas un xiquet duras
sense solta, y las paguém.
Durant l'any entreu millons
á dintre la casa gran,
y digueume ¿qué s'en fan?
sembla alló un sach sense fons.
Vostra iniciativa es nula
per fer res aprofitat,
millór fora haber donat
aqueix cárrech a una mula.
Si al poble habeu de servir
y serviu sols l'egoisme,
volguen tan sols l'esclavisme
y vosaltres presumir.
Si voleu mangonejar
y sols penseu fervos richs
dels diners dels qu'ab fatichs
per guanyals han de suar,
no hu podém pas consentí...
. . . . . .
¡Pero Pep! ¿que n'estás fent?
no escoltas mon parlament,
y aquet fins t'ha fet dormí.
Ja despertarás, t'ho juro,
mon zzum zzum no't deixará,
y el mosquit te picará
tot hi sent ton cap de suro.

Zzum. Zzum.

La casadeta de poc

Senyorejava el séu aspecte; vestía bé. Tenía diners i hores vagaroses. Feia cap a la política, i si negat i sols figura decorativa, se'n aprofitava per a la bona marxa del séu negoci. L'aparentar l'atreia; també l'atreien les dónes. En aquest ram passava en X de figura secondaria: venía a ésser dels principals galls de la vila. Donat el séu taranná se'n vanagloriava de l'anomenada adquirida. Li havía valgut amb sa muller forses batuces: alguna rompuda compresa en les de s'hi há o no hi há separació, i l'enfado dels sogres que per ésser riquíssims podíen seguir-se'n consecuencies no massa afalagadores.

Passades les trifulques, tornava en X a la deria si una bona moça li donava ocasió.

De nou, n'hi havía dat una casadeta de poc, una xicoteta encisadora engrescaire por lo bonica i per sa carn fresca i fina brindant un gosar sense termes.

Els amics de la penya de café s'havíen ja adonat d'alguna maniobra, d'en X per a atraure's aquella casadeta. Un serví d'esqué, com li havía servit altres vegades; peró la casadeta no s'entenía d'orgues, fós que no li plaguessin semblants trepijocs, fós que la diplomacia del intermediari no estigués a l'altura de les circumstancies.

A la penya del café no s'amagaven de contarho com una verdadera derrota. Perque entre altres coses, se tenía en compte la situació de la casadeta, económicament, molt apurada. El negoci del matrimoni, una tenda de queviures, s'anava morint com un llumet espaternegant per manca d'oli.

Els oferiments de déu, de vint duros, foren refusats; an aquestos s'hi afegí després la promesa de una protecció decidida per a el negoci decaigut.

An en X la resistencia de la casadeta el tenía ben aborrit Un cop massa fort per la seva anomenada, ell que tant procurava servar-la de qualsevol mácula.

Passaven dies; de viu en viu el rosegava l'angoixa, i en la penya vinga comentar-ho desfavorablement. Un de la taula, en mig de les cabriolles del séu llenguatge, escampant-ne bafarades de ses pretensions, tufejant a floridures de filosop de quarta o quinta classe, deia:

—Si no obté la conquesta, des d'ara podem considerar la estrella triomfadora companyera inseparable d'en X en el primer período de sa posta definitiva.

Per fi, un día, l'intermediari ben satisfet, li digué:

—Aceptat. Bé m'ha costat i costat... Avui a les onze. La porta del carrer estará ajustada. Empeny. Al peu de l'escala hi haurá un llumet. Puja a dalt i allí la trobarás.

—I el séu marit?

—M'ha dit que era fóra i no tornará fins demá...—I donan -li un copet a l'espatlla, afegí:— Valga la meva palica. Esquerpa com és m'ha costat moltíssim de convéncer-la. Vaja, que val la pena. No té historia encara. Tu escriurás la primera página.

Per en X i els de la seva llureia, casadeta de poc y sense historia és una conquesta de les més apreciades. Tant com el goix de posseir-la, se ufanava per lo que de xuc, xuc, se'n parlaría, és clar, donant-li mes renom. Peró en l'essaboriment de l esdevenidor fruit, s'interposava, per breus moments l'ombra menaçadora de sa esposa i dels sogres. Procurava difumar l'ombra, ferla desapareixe, i tornava a recreiar-se golós resseguint, amb sa imaginació sensual, la carn tendra de la casadeta conquestada.

Mai acabaven d'ésser les onze aquell vespre. No gosant mirar-se el séu rellotge per no cridar l'atenció, d'esquitllent no perdía de vista el del café. Li semblava que amb la mirada faría anar la busca més depressa. Temía distraure's i la ditxosa busca no passés de l'hora sense ell adonar-se'n. A l'últim, l agulla, després de fer-lo glatir, s'hi arrambá ben aprop de la senyal tan esperada. En X molt dissimuladament, s'aixecá de la taula, prengué un diari com disposat a llegir-lo, i al semblar-li que'ls de la penya no se'n adonaven, lliscá per la porta.

Al trobar-se al carrer, l'alenada de la nit li produí certa reconfortança. S'assegurá altra vegada de si en l'ermilla hi portava vint duros, i les va empendre carretera amunt, amb pas decidit, com era del cas, donat lo afanyós de l'empresa. Girá a la primera cantonada; s'endintzá a una travesía mig deserta, agafá un carrer i avall, reprimint aleshores el taconeix de les botines, i fins la més petita fressa. A l'ésser on vivía la casadeta, mira amunt i avall amb recança, i palpé la porta amb tremença. Empengué amb cuidado lo suficient per passar-hi la seva persona. Tanca amb balda. No fós cas que un indiscret l'anés a sorprendre. Atravessa cautelós la botiga; per mig de ses negrors deixava vislumbrar els fatics soportats no poguent contindre son enderrocament. Amb el llumet de la escala puja dalt. No era pas la primera vegada de trobar-se'l en casos semblants; peró ara no podía contindre el cor n'il desig sensual abrandant-lo.

La casadeta estava al quarto, mitjanament illuminat per un quinqué. Al entrar en X deixá de llegir. Ell, després d'un bona nit! i d'un gra-

Gedeón Jabonero, 1/1/1915, p. 2 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

ACONTEIXEMEN CINEMATOGRAFFICH

Exit de la sensacional «política» feta ab incomparable barra pe'l tarrut major del poble:

99.000 PAFIAS o FORTUNA MISTERIOSA

¡Sensació! ¡Gran sensació!

Mosquit 1-8-06

cies a Déu que la puc trobar sola! aná per abraçar-la i petonejar la; ella, amatenta, esquivá de moment els fogossos atacs i se posa en guardia per lo que pogués venir.

—Segui—va insinuar la casadeta, sofocada, amb la cara com una rosella,—segui, que hem de parlar primer.

Aná a obeir, sens deixar de repetir l'atac, quan la casadeta, de sopte, com si se li esbarés, li digué, entrebancant-se:

Que no ha passat la balda?

—Sí—va respondre en X sobresaltat també.

—Doncs, puja algú—va fer ella esglaiada.

—Bé m ho sembla—contesta en X soptat i buscant per on fugir.

—Qui hi há aquí?—pregunta ella amb veu esporuguida dirigint la llum del quinqué vers el passadís.

Ambdós tenien la vista fixa cap a l'escala, quan aparegué el marit de la casadeta. Anava amb un llum en una má i una cosa negrosa a l'altra. En X al tenir-la apuntada prop de la cara s'adona de que era un revólver.

—Qué fa vosté aquí?—amb tó menaçador va preguntar el marit remoguent el revólver pels nassos d'en X per sinó se'n hagués adonat.—Té pena de la vida, qué no ho sab? I tú?—va afegir dirigint-se a sa esposa.

—Oh, jo!...—respongué la casadeta amb veu commosa i no sabent que dir.

—Me la volíau fregir, eh! Cristo em valga! miri que té pena de la vida, sent!—anava garlant enfurismat el marit i remoguent el revólver.

—Ha sigut una equivocació .. Deixeu-me marxar... no crideu, ni us esbaloteu... amb diners tot s'arregla...—deia més mort que viu en X.

—De trabalsades bé n'havía tingudes en negocis parescuts; com aquella, cap. Saltar per alguna muralla, alguna corredissa; sentir la fredor d'una arma pel seu rostre, no s'hi havía trobat mai.

—No feu tonteríes—va poder tonar a dir en X esverat amb aquell canó de l'arma que li anava signant la cara.—Demaneu... i no'n parlem més... pero deixeu-me marxar.

—Porta el tinter i ploma, noia—sec i resolut mana el marit mentres se treía un paper de la butxaca.

La casadeta en un dir Jesús, porta ploma i tinter. El marit posá el paper sobre una tauleta i digué an en X:

—Segui. Posi l'acepto en aquesta lletra

En X, alelat, agafa la ploma, i la vista se li enredá amb dos mil pessetes escrites en la lletra, i exclama aturdit:

—Quatre cents duros voleu que us dongui? Ah, no.

El marit, furiós, digué a la seva dona:

—Noia, obre el balcó?

—Ai, mare de Deu!—barbotejá ella esporuguida—qué vols fer?

—Donar un crit de lladres i abrusar el cervell d'aquest home, d'aquest lladre de la meva honra.

Quan en X vegué sobre séu l'escándolo, i per final, tal volta, una bala al cap, se decidí a firmar per a sortir-ne de moment d'aquell perill.

El marit, una vegada tingué la lletra aceptada, digué ferm:

—Aquesta lletra és a data fixa, venç dintre sis días, i ha de ésser pagada. Envíi'm els diners si no vol que vingui a casa seva. Quasevol cosa que faci per a no pagar-la será pitjor per vosté. Ademés de l'escándol, aquest minyó—i ensenyá altra vegada el revólver—el fará llaurar dret.

En X, al passar el portal, se li afluixa un nus que rato há li apretava la gargamella. La rabia i el despit l'arboraven.

L'endemá pensa explicar-ho al jutge. Rumiant-s'ho li tancá la boca l'escándol, i el ridícol davant del públic; l'ombra de sa esposa i dels sogres, i l'actitut del marit amb el revólver, acabaren per rendir-lo. Decidí pagar. El mateix día envía els quatre cents duros, i el propi intermediari recullí la lletra.

Mentres el marit, quan l'intermediari va ésser fora, comptava els diners altra vegada, la casadeta de poc, se hi atansa festosa i admirada de la destresa del séu espós.

—Me vas ben espantar ahir vespre, cert. Pensava que anava de serio. Fins me'n penedía d'haver-te cregut.

El marit, besant-la, li contestá:

—No havía pas de donar-li a compendre que era un plan amb convinencia teva... ¡Quatre cents duros! Ja en tenim per anar fent.

Sonreia de satisfacció tant pel diner que estés allí seguía comptant, com per haver portat a cap sense entrebancs l'atreviment de la seva pensada.

Al intermediari se li devía escapar alguna cosa, perque en el mateix día, al passar la casadeta per davant del café on la penya s'hi reunía, un va fer en X:

—Míra-te-la!

En X, malhumorat, amb l'aclaparament del vençut en la més decis,va de les batalles, boi dissimulant-ho, s'aixecá aparentant no haver-ho entés, i se posa a passejar se.

Un de la taula va afegir, com si ho assaborís.

—Es una bona pell!!

—Peró costa quatre cents duros—replicá el del costat, baix i amb tó mofeta.

—Lo que és més fumut—salta el del davant, igualment baixet, burlant-se i recalcant-ho—quatre cents duros sense haver li pogut tocar ni un fil de roba.

El filosop de quarta o quinta classe murmurá:

—¡Oh, les casadetes de poc tenen cops amagats! Bestiá tendre sol portar mala astrugancia.

I tots se miraren i s'esforçaren en contindre's la rialleta: la rialleta dels amics bategant per a sortir escandalosa i triomfanta amb afanys continguda, perque'ls hi tardava el poguer proclamar per tot arreu el grós fracás d'un dels galls de més renom de la vila, la solemne reventada del séu amic X.

J. VIDAL I JUMBERT.

(Almanach *La Campana de Gracia*, *1915*.)

AL DE LAS EX-99.000

Muy Sr. mío: Si quiere rebatir el cargo que le tenemos hecho de Ptas. 435,280, dejadas de pagar durante 40 años que ha sido V. amo del cotarro, estamos dispuestos a discutirlo y sostenerlo en público.

Va de retro, esperamos nos cite día, hora y local.

...y armas al hombro

El pasado jueves tuvimos ocasión de saludar a un respetable, a la par que respetado, *cural* de Berga; y haciendo disquisiciones respecto al anormal estado por que atraviesa Granollers en todos sus órdenes, desde el político al religioso—pasando, desde luego, lor los intermedios—recordó que allá en su nativa tierra, hubo también su época, de marejada política; sarta de delaciones (anónimas las más de las veces) y hasta algún que otro *procedimiento* de los que el Hado nos libre para nuestra mayor honra y provecho.

Que, reunido el pueblo en *cónclave* decidió cortar de raíz la planta, exótica, causa de tanto trastorno y... en efecto hoy es Berga la población más quieta y tranquila de *nostra dolça Catalunya*.

Bueno, ¿no opinan ustedes que Granollers cobija, sin duda alguna, plantita gemela de la que en Berga no pudo echar raices; y que a seguro CONSIDERA que este pais es Jauja, pues le RESULTA campo abonado para sus fechorías, ya que *malgré* las terribles consecuencias que para Granollers y sus alrededores se han producido, de sus falsas consideraciones y fantásticos resultados, no se han reunido *en toavia* los agricultores del Vallés y tomado radical medida que asegure paz y tranquilidad en los pueblos y campos?

Para que esperar más, no tienen espejo en Berga?

Pues duro y... a la cabeza.

—

HOSPITAL ASILO DE GRANOLLERS. —Se admiten asilados. Trato esmeradísimo. Pensión gratuita.

Requisitos. Se necesita haber sido empleado de consumos y ser pariente de Alcalde.

A los que queden cesantes en 31 de Enero de 1914, si gozan de tal parentesco. se les admite en la Santa Casa en 1.° de Enero de 1915.

Para más informes acudid al eminente Doctor Piñaña.

—

Se necesitan caballos para el servicio funerario de coches a cargo del Ayuntamiento de Granollers.

Razón: Gedeón Jabonero, Reus.

—

El Código penal sigue inflexible. El supuesto autor del delito, en vano busca salida que no encuentra. Está cogido.

La solución, señores? en breve.

A rey muerto, rey puesto, y viva el... nuevo Alcalde de Granollers.

—

Dintre de poc sortirán unes fulletes.

Qui en fará cas d'elles?

Tothom sap de lo que es capac un ximplet, encar que sigui Ros com un Arcangel.

—

Celebrá el diumenge pasat la Unió Lliberal la festa conmemorant els sucesos ocurrreguts en aquella casa el Juliol de 1912.

Fou sencillament un exitas.

Apesar dels calendaris que feren l'Arcalde y demés alarmistes... *la sangre no llegó al río*.

Tan sols un pinxo de la familia dels *valents* va estar a punt de rebrer.

—

Tot just anunciem la sortida del Gedeón Jabonero y ¡plaf! de cap al Juzgado.

Conque no robem, no estafem ni matem com altres, han fet, restem tranquilois.

De algún modo se han de entretenir els obsequiats del Jad yon.

SEPTIEM.

Tip. Lit. Núñez, San Ramon, 5, Barcelona

Gedeón Jabonero, 1/1/1915, p. 3 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

SECCIÓN DE ANUNCIOS

Sociedad Anónima del Rap-Rap

Se fan tote clase de trevalls nocturns de compromís. Se garanteix la impunitat y l'exit. Es trevalla amb comandita y a comisiò,

Pera mes detalls dirigirse a la Gerencia: Lava-Lenta. Gracolaria

---

Se ofrece

DONCELLA CALDERINA para todo servicio, en especial para balneario. A 50 pesetas.

Razón: *Gedeón Jabonero*

Muebles

PARA ADORNAR CHALETS, SE ADQUIEREN MUEBLES DE SUBASTAS MÁS O MENOS — LIMPIAS (ESTUFA DE DESINFECCIÓN) —

Razón: San Blay, 2

Lletmo.

(República SALVADOR)

Casa. Torre.

PARA ESQUILMAR :: CON JARDÍN Y HUERTO (DEL FRANCÉS), A POCOS KILÓMETROS DEL LITORAL

RAZON:

Botica Mata-niños

Medios para hacer fortuna

Sistema "ROS DE L'ARROS"

Darán razón: Viuda Paituvi, Puchades, Viuda Mas, Maciá, Abril, Camillo, etc.

Detalles en el próximo número.

PERROS

Fáciles de mantener.
A 1'50 pesetas semana.
Ladran, ladran mucho, pero no muerden.
Razón: Plaza Oli, 69

No más paz en los matrimonios

Basta para ello usar del anónimo, del que tiene la exclusiva en Granollers y Corró

EL ENANO DE LA VENTA

Desconfiad de las imitaciones

Imprenta

Se proporciona, a buen precio, autos, sentencias y también disposiciones del T. S. de J. lujosamente encuadernados —

Razón: "La Aurora" - VILA. - SAR.

Caballero

pelirubio, muy rubio, de buena posición y mediana representación solicita joven agraciada para la explotación de un negocio.

Es tan bueno, que acepta comandita.

Se perdieron

En Marzo de 1907, 976 pesetas de una pubilla con ocasión de hacer un viaje a Madrid distinguidas familias de la localidad.

Se gratificará a quien las encuentre.

Razón: PUENTE, NUM. 100

JABÓN
BERRO DE PRAVADO

Unico para hacer desaparecer toda suerte de manchas, a excepción de las que se tengan en la honra.

Apesar de las muchas pruebas, no ha podido, el inventor, lograr le desaparezcan.

Gedeón Jabonero, 1/1/1915, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers